

Yol davam edir

Sabir Rüstəmxanlını hələ məktəbli ikən tanıdım və sevdiyim şair olaraq bu gün də onu öyrənirəm, tanıyıram, onu öyrəndikcə, tanıldıqca əsl vətənpərvər insanın necə olmasına əzx edirəm.

Onun bizim kəndlə də dostluq telləri vardı. Hər kəs onu öz şairi bilirdi, bu, elə indi də belədir. Axı hansı kəndlə, ucqar bir məkanla onun əlaqəsi olmayıb ki? Məktəbli yaddaşımın bu günə qədər qoruyub saxladığı həm də o idi ki, hər kəs onu bizim kəndin, bizim rayonun balası bilirdi.

O zamanlar məktəbli idim və elə bu gün də onun adının qarşısında özümü məktəbli kimi hiss edirəm.

Sonralar onun işlədiyi "Ədəbiyyat qəzeti"ndə işlədim. Bu o vaxtlar idi ki, Sabir bəy artıq Mətbuat naziri idi. Bu vaxta qədər isə onun meydan hərəkatının liderlərindən biri kimi, yaxın tariximizin salnaməsinin yazılmasında xidmətlərini gördük, vətənin müstəqilliyi uğrunda necə fədakar olmasının şahidi olduq. Buna qədər isə onun sovetlər zamanının əli qılıncı vaxtında yazdığı şeirlərdən üzü bəri yol gəldiyi və dilimizin əzbəri olduğu şeirlərinin havası ilə böyümüşdük, fikir, söz sahibi olmuşduq. Mən ondan sözün bütövlüyünü, millətin işıqlı sabahı, müstəqilliyi naminə çox şeylər öyrənmişdim və öyrənirəm də.

Sabir Rüstəmxanlı: "Keçirəm Moskva prospekti ilə Təbriz xiyabarı həsrətilə mən", - yazanda gənc oğlan idi. "Azərbaycan Ali Sovetinə açıq məktub"unu qələmə alanda da yaşının üstünə o qədər yaş gəlməmişdi, yenə gənc idi.

Ondan çox öncə "Ana dilim"i qələmə alırdı, "Qan yaddaşı"nın alt qatını üzə çıxarırdı, üzünü millətinə tutub, "Bu sənin xalqındır" - deyirdi, "Zaman səndən keçdi" - deyib, vaxtı dondurmaq, yeniləmək istəyirdi və bütün bunlar onun ömrünün yaşanılan və yaşanılacaq günlərinin - səhifələrinin vərəqlərinə köçürüldü, "Ömür kitabı" olurdu.

Yaşadığı 70 ildə 70.000 dərdi, əzabı misrlarına yerləşdi - bildi. Böyük türk dünyasının görünməyən qatlarına baş vurdu, üzü Altaylardan, monqol səhralarından tutmuş Avropanın ayrı-ayrı bölgələrinə səpəlnmiş, kök atmış, milli şurunu, dövlətçiliyini, qəhrəmanlığını sərgiləmiş bir millətin təəssübəsi oldu və olmaqdadır.

Onun ömür yolu bir vaxtlar Yardımlı dağlarından onu paytaxt Bakıya qədər gətirən yollar kimiidir. Çoxşaxəli. O yollar ki, dağlardan üzü aşağı düşürdü, əslində, onu yuxarırlara qaldıracaqdı və qalxdı da. O yollar ki, Yardımlı dağlarının sinəsinə göy üzündən çaxan şimşəyin qanadları kimi sərilmüşdi, onun ürəyində torpaq, ölkə, millət sevgisinin qıṣılçımlarını közərdirdi ki, bu qıṣılçımlar alovə əvviləli idi, istisi ilə böyük bir millətə sevginin necə olmasını aşılalı idi və bu belə də oldu.

Yol davam edir. Bu yol çox uzun yoldu. Və nə mutlu bizə ki, biz də o yoluñ yolcusu, onun da yol yoldaşıyıq. Daha Moskva prospekti yoxdu, Təbriz xiyabarı həsrəti isə hələ də bizim sarvanımızdı...